

PILPUT-lehti

Kotiseututyötä vuodesta 1956, Warkaus-seura Ry

Puheenjohtajan kynästä:

Alati muuttuva kotiseutu

Jaakko Ikonen

Kotiseututyötä alettiin tehdä pian sotiemme päätyttyä. Silloiset toiminnan aloittamisen syyt olivat aidot ja konkreettiset. Kotiseututyö on aina ollut arvokasta suvaitsevaisuutta, sivistystä ja sosiaalisuutta edistävää yhdessä tekemistä. Tämän päivän kaupungeissa (kuten Varkaus) kotiseututyö on osittain muuttunut abstraktiksi ja sen vuoksi sen erittely lienee paikallaan.

Tarkastelen kotiseututyötä urbaanin ihmisen näkökulmasta. Tarkoituksena ei ole asettaa kotiseututyön eri muotoja kategorisesti eri asemiin – päinvastoin koen valtavaa kunnioitusta ja romantisoitunutta kaihoa alkuperäistä vanhan liiton työtä kohtaan. Kaupunkilainen lähtee kuitenkin eri olosuhteista hahmottamaan asioita kuin ihminen, joka asuu maalla.

Pohdinnoissani olen tullut siihen lopputulokseen, että individuaali elämänasenne on omiaan lisäämään kaipuuta juurilleen. Tai ainakin se saa yhä useamman miettimään omia juuria. Eräänlainen juurettomuus nimenomaan on luomassa parhaillaan uutta renessanssia kotiseututyölle.

Kun ihmisiltä kysytään kotiseututyöstä, useat kertovat talkoista ja erilaisesta yhdessä tekemisestä ja kokemisesta. Tämän sijaan ja lisäksi näyttäisi jatkossa olevan nouseva trendi erilainen yhdessä tutkiminen. Sukuseuratoiminta sekä muu historian tutkiminen nostaa kovasti päätään samalla, kun tasavalta on pian täyttämässä 100 vuotta. Ihmisiä on alkanut kiinnostaa omat juuret.

Yhteisöllisyyden kaipuusta tai sen puutteesta on puhuttu lähes koko 2000-luku Suomessa. Kotiseututyön parissa toimivat ihmettelevät usein, miksi ei ole enää talkoita tai miksi talkoisiin ei osallistuta. Tähänkin lienee sinällään täysin inhimillinen ja hyväksyttävä syy: nykyajan uuvuttava työelämä ja arki. Samanaikaisesti voi kuitenkin kysyä, miten ennen jaksettiin?

Asumme eri puolella maailmaa tai Suomea tänä päivänä – osa kauemmin ja osa koko elämän. Ihmiset liikkuvat valtavasti. Silti usein toteamme, että kotona paras. Missä on sitten kunkin koti? Onko se nykyinen asuinsija? Onko se lapsuudenkoti? Vai jokin ihan muu? Nähdäkseni asunnoton voi olla kuka vaan, mutta koditon ei kukaan.

Kukin meistä kokee kotiseudun eri lailla. Tämän päivän ihminen voi nähdä asian monelta eri kantilta. Nuoret ajattelevat kotiseutuaan jopa niin laajasti, että kokevat Suomen kotiseutunaan ja maailman mahdollisuuksien aittana. Koko ikänsä samassa kaupungissa asunut näkee kotiseutunaan sen alueen, jossa on elänyt. Olennaista on jokaisen ihmisen henkilökohtainen kokemus ja sitä tulee kunnioittaa. Moni ihminen asuu tänä päivänä työn sanelemana jossain aivan muualla kuin mitä sydän sanoo. Kaikella on tarkoituksensa.

Kotiseututyön merkitys säilyy muutoksen kourissa. Sen olemus on niin elastinen, ettei sen säilymisestä tarvitse olla huolissaan. Sen sijaan sen hahmottaminen vaatii sivistystä, sosiaalisuutta ja suvaitsevaisuutta.

Olen vakuuttunut, että kotiseutua ja siihen liittyvää työtä tulee nyt ja jatkossa tulkita laveasti. Alati muuttuva käsitys maailmasta sanelee käsityksemme myös kotiseututyöstä. Olkaamme avoimia uusille päänavauksille niin vastineena on onnellinen ja hyvinvoiva kotiseutu jokaiselle.

Mankelin "esiäiti"

Teksti: Sirpa Ollikainen,
Kuva: Varkauden museot, Tuomas Toratti

Kuvassa olevat välineet olivat emännän silitysvälineitä raudan ohella aikana, jolloin kaikki tarvittavat välineet tehtiin itse tai teetettiin osaajalla. Kuvassa on kauluulauta ja pulikka. Pulikan ympärille käärittiin pitkittäin taiteltu lakana, pöytäliina, verho tai muu silitystä vaativa suora ompelus. Kääröä pyöriteltiin, kaulittiin, kauluulaudalla. Sileää tuli helpommin ja nopeammin kuin raudalla silittäen aikana, jolloin talossa ei ollut vielä sähköä. Hellalla kuumennettavalla raudalla silitettiin paidat, puserot, leningit ja muukin vaatteet.

Kuvan kauluulaudan on Varkauden museolle lahjoittanut **Beda Tirkkonen** v. 1956 ja pulikan **Aili Hiltunen** v. 1988. Pulikka on hänen lapsuudenkodistaan.

Olen pikkutyttönä mummolassani opetellut kaulimista. Siellä oli mummini karttu, jolla nimellä Kerimäellä kauluulautaa kutsuttiin, ja pulikka. Ne mummini oli saanut mieheltään huomenlahjaksi, häälahjaksi. Karttu oli noin metrin pituinen puinen, ottimella varustettu tukeva lauta. Se oli hiottu sileäksi, koristeltu puuleikkauksin ja siinä olivat myös mummini nimikirjaimet KKT ja heidän vihkimisvuotensa 1894. Kyseinen karttu on aikojen saatossa kadonnut.

Enoni vaimo ei huolinut käsimankelia, ja vaikka mummolaani tuli sähköt v. 1952, niin sähkömankelikaan ei kelvannut. Hän sanoi, että mankeli latistaa pellavaisista pöytäliinoista ja verhoista pellavan luontaisen pöyhkeyden, jonka kauliminen säilyttää. Tuo pitää paikkansa!

Uudet jäsenet – liittykää laatuseuraan!
www.varkaus-seura.fi

YRITTELIÄS VARKAUS
POHJOIS-SAVON YRITTÄJÄYSTÄVÄLLISIN KUNTA

Kaupunginjohtajan tervehdys

Kuva: Sirpa Ollikainen.

Keskellä kaupunkia Tyyskän kupeessa sijaitseva Kotiseutukeskus on ollut Warkaus-seuran kotipesä jo kauan. Varkauden kaupunki lahjoitti rakennukset seuralle vuonna 1992 ja vuokrasi tontin seuralle viidenkymmenen vuoden vuokrasopimuksella aina vuoteen 2043 asti.

Rakennusten historiallinen arvo Varkaudelle on merkittävä. Varkaudesta ei taida löytyä toista samanveroista kiinteistökokonaisuutta.

Lahjoitus oli kaukaa viisas teko, sillä Warkaus-seuran sitkeiden ponnistusten ansiosta rakennuskokonaisuus seisoo edelleen paikallaan arvokkaana ja historian havinaa huokuen.

Jos nykyiset Kotiseutukeskuksen rakennukset olisivat jääneet kaupungin ylläpidettäviksi, voimme vain kuvitella, kuinka niiden ylläpidosta ja hoidosta olisi jouduttu kamppailemaan kaupungin tasapainottaessa talouttaan.

Vuosien saatossa Warkaus-seura on monin eri tavoin tehnyt rakennuksiin sekä pieniä että suurempiakin kunnostustöitä. Niiden vaatima rahoitus on koottu eri lähteistä. Itse kunnostus on tehty pääosin talkoovoimin.

Kotiseutukeskuksen ylläpito, kunnostus ja hoito ovat vaatineet pyyteetöntä ja pitkäjänteistä työtä niin seuran hallitukselta kuin jäsenistöltäkin.

Seura ei ole ollut kaupungin kukkarolla. Tänä vuonna tehtävä väentuvan kattoremontti on sen verran iso, että kaupunki lähti mielellään osarahoittamaan sitä.

Kotiseutukeskuksesta käsin on ollut hyvä tehdä seuran perustehtävää eli ylläpitää kotiseututietoutta ja kotiseutuhenkeä sekä vaalia sekä edistää kotiseudun kulttuuria

Varsinkin aiempina vuosina Warkaus-seuralla oli merkittävä rooli tapahtumien järjestäjänä varkautelaisille. Itsenäisyyspäivän juhlat, konsertit ja muut pienemmätkin tapahtumat hoituivat seuran toimesta.

Kun Suomi täyttää 100 vuotta 2017, on luonnollista että kaupunki valmistautuu juhlavuoteen yhteistyössä myös Warkaus-seuran kanssa. Toivottavasti sen myötä voidaan elvyttää vanhoja yhteistyömuotoja ja löytää uusiakin.

Seuran pitkään julkaisema Piippujen ympärillä lehti on muuttunut Piiput lehdeksi. Sen toimittaminen ja jakelu on ollut Warkaus-seura ry:n yksi merkittävimmistä ponnistuksista. Ilmestyyhän lehti useita kertoja vuodessa.

Haluan onnitella kaupungin puolesta lämpimästi 60-vuotisjuhlaa viettävää Warkaus-seuraa ja sen jäseniä mittaamattoman arvokkaasta työstä, jota seura on tehnyt vuosikymmenten ajan Varkauden kotiseututyön hyväksi.

Hannu Tsupari, kaupunginjohtaja

Kattoremonttikuvat: Ari Kankkunen.

Vaihtoehtoja on.

Kiinteistöjen kaupanvahvistus nyt myös Päiviönsaaressa!

Vanhuusoikeuteen liittyvät palvelut.
Tule keskustelemaan vanhuuden mukanaan tuomista muutoksista ja oikeudellisista haasteista!

LAKIMAJAKKA

Ahlströminkatu 10, 78250 Varkaus
Hertta Karppola, puh. 050 341 5310
www.lakimajakka.fi

Mennyttä aikaa muistellen, vuodet 2006–2015

Teksti: Sirpa Ollikainen, kuvat: Ari Kankkunen ja Sirpa Ollikainen

Varkaus-seura ry:n perustava kokous pidettiin 10.5.1956. Juhlimme 60-vuotispäivää ennakkoon. Yhdistyksen historiikki kirjoitettiin 50-vuotistaipaleesta, joten tämä on katsaus viimeisen kymmenen vuoden tapahtumista.

Yhdistyksen sääntömääräisistä kevät- ja syyskokouksista on ilmoitettu jäsenille jäsenkirjeillä sekä kotisivuilla www.varkaus-seura.fi.

Varkaus-seura ry on Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liitto ry:n perustajajäsen. Liitto perustettiin v. 2003. Warkaus-seura ry:n puheenjohtaja **Raimo Sikanen** oli hallituksen jäsen vuoteen 2008, jolloin hän luopui tehtävästä. Hallituksen jäsenenä on sen jälkeen ollut varapuheenjohtaja **Sirpa Ollikainen.** Sääntömääräisiin kokouksiin on puheenjohtaja osallistunut. Jos hänellä on ollut este, niin tilalla on ollut useimmiten varapuheenjohtaja. Puheenjohtaja toimi liiton tilintarkastajana/toiminnantarkastajana vuosina 2009–2014.

Suomen Kotiseutuliitto ja Pohjois-Savon liitto järjestävät yhdessä joka toinen vuosi kokouksen jäsenyhdistyksille, jossa valitaan Pohjois-Savon ehdokas Suomen Kotiseutuliiton valtuustoon. Lopullinen valinta tapahtuu Suomen Kotiseutuliiton vuosikokouksessa. Edustajana valtuustossa toista kaksivuotiskautta on Varkaus-seura ry:n jäsen **Jyrki Haapala,** 2013–2014 ja 2015–2016.

Suomen Kotiseutuliiton Kesäpäiville ja vuosikokoukseen on useimmiten osallistunut puheenjohtaja, kolmasti varapuheenjohtaja.

Varkauden kaupungin kanssa toimitettiin neljä vuotta, 2005–2008, 12-sivuista Piippujen Ympärillä ilmaisjakelulehteä. Toimituskuntana oli kolme kaupungin edustajaa ja kolme varkaus-seuralaista. Varkaus-seurasta lehtivastaavana oli Sirpa Ollikainen. Kaupunki lopetti yhteistyön kustannussyistä, eikä Varkaus-seura ry:llä ollut varoja yksin sen toimittamiseen. Lehdet oli taitettu Sinun Savo kaupunkilehdessä. Lehtityö alkoi uudelleen helmikuussa 2012. Sinun Savo tarjosi Varkaus-seuralle sivun käyttöön kerran kuukaudessa. Sivun nimenä oli edelleen Piippujen Ympärillä. Lehtivastaavana jatkoi Sirpa Ollikainen. Sivun toimittaminen loppui joulunumeroon 2015. Nyt lehti ilmestyy nelisivuisena ja Piiputnimisenä ilmaisjakelulehden Sykkeessä yhteydessä. Lehtivastaavana jatkaa Sirpa Ollikainen. Hänellä on kumppanina Sykkeessälehden toimittaja **Vesa Moilanen,** joka toimi Varkaus-seuran sihteerinä vuosina 2001–2002.

Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liitolla on kaksi vuotta sitten alkanut projekti Kotiseutukasvatuksen tehostaminen ja kehittäminen kouluissa sekä kotiseutukasvatuksen saaminen koulujen elokuussa 2016 voimaantuleviin uusiin Opetussuunnitelmiin. Varkaus-seura on mukana tässä projektissa, ja sitä on hoitanut Sirpa Ollikainen.

Järjestötyö vaatii tänä päivänä käyttöön tietotekniikkaa. Sähköposti on ehdoton väline. Tietokoneella pitäisi osata tehdä paljon. Varkaus-seura ry:n sihteerillä, 2003–2013, **Ari Kankkusella,** on tuo taito käsissään. Hänen toimestaan yhdistykselle on hankittu nykyaikaiset välineet, joita Ari Kankkusen lisäksi hallituksen muutamat jäsenet osaavat käyttää. Ilman Ari Kankkusen aktiivisuutta olisi yhdistyksen toiminta hankalaa.

Talkoot ovat perinteinen yhdessä olemisen ja toimimisen muoto, myöskin yhdistystoiminnassa. Kotiseutukeskuksen pihapiirissä on pidetty kahdet siivoustalkoot vuodessa, ensimmäiset ennen Äitienpäivää ja toiset syksyllä, kun vaahterat ovat pudottaneet lehtensä. Tämän lisäksi on pidetty talkoita tarpeen mukaan. Myös Hällströmin puisto ja sitä ympäröivät katujen varret siivottiin, mutta silloin työtä olivat tekemässä ja puita kaatamassa kaupungin metsurit ympäristösuojelupäällikkö **Karita Krooksin** ja kaupunginpuutarhuri **Timo Kinasen** ohjeiden mukaisesti. Samalla poistettiin pihapiiriä varjostavia puita tontin ulkopuolelta. Yhdistys sai haluamansa puut käyttöönsä, ja pinoihin kasatut risut ja ylimääräiset puut kaupunki kuljetti pois. Talkoilla on myös kunnostettu porttien pielet, maalattu salin, perinnehuoneen ja Väentuvan lattiat yms. tarpeen tullen. Syksyllä 2015 maalattiin talkoilla aita.

Hauskimpia talkoita lienee vietetty vuosina 2009–2012, joita kutsuttiin tarratalkoiksi. Silloin Ilmarin Tuki ry:n alihankkijoina kiinnitimme Medi-Helin jäsenille postitettaviin lehtiin osoitetarrat. Työhön rutinoitui, ja vauhti oli kova, mutta juttuja riitti ja nauru raikui. Ansaittiinhan siinä mukavalla tavalla yhdistykselle lisätulojakin. Toiminnan loputtua yhdistys sai Medi-Heliltä turvaliivejä myytäväksi, lahjoitettavaksi tai käytettäväksi haluamallaan tavalla.

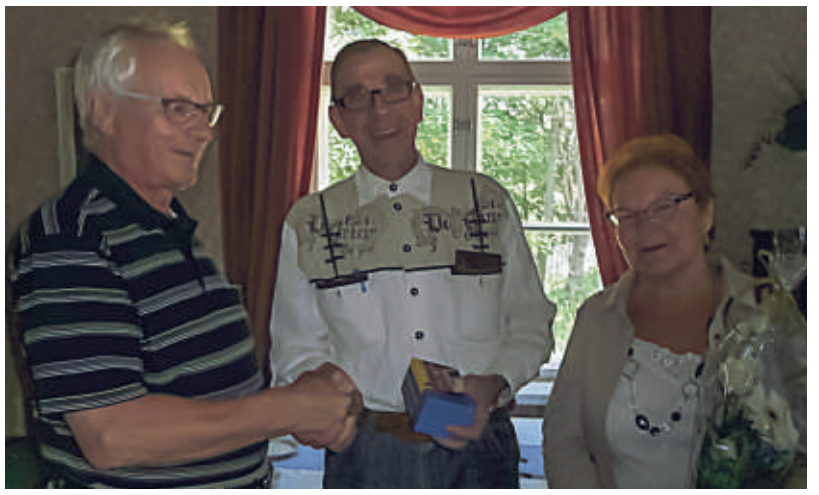
Vanhassa, 157-vuotiaassa rakennuksessa on koko ajan jotakin pientä korjattavaa tai korjautettavaa. Tällaisista asioista on huolehtinut hallituksen jäsen **Eino Piippo** ainakin vuodesta 2007 lähtien vuoteen 2014. Eino Piippoa kutsuttiinkin isännöitsijäksi. Eräänä kunnostuttamiskohteena oli piharakennuksen huussiin uusien rappusten rakennuttaminen.

Ravintola Tyyskänhovin vuokralainen, emäntä **Terttu Tolvanen** lopetti ravintolatoiminnan vuoden 2014 tammikuussa jäädessään eläkkeelle. Uusi vuokralainen, Kunnon Kyökki Oy, jonka omistavat sisarukset **Greta Malkki** ja **Kirsi Piiparinen,** aloittivat ravintolatoiminnan laskiaissunnuntaina v. 2014. Helmikuussa tehtiin talkoilla keittiötiloissa remontti. Keittiö ja ruoan säilytystilat tyhjennettiin kaikesta vanhasta ja rikkonaisesta. Lattiat purettiin ja LVI- ja sähköalan ammattilaiset kutsuttiin jatkamaan töitä. Uudet vuokralaiset hankkivat ja asensivat keittiökoneet ja kalusteet, sekä tarjoiluvaunuston ruokailutiloihin. Myös muut huonetilat saivat osakseen perusteellisen turhien tavaroiden ja rikkonaisten huonekalujen poiston sekä suursiivouksen. Pianon, joka oli yhteinen entisen vuokralaisen kanssa, Varkaus-seura luovutti Terttu Tolvaselle. Talkoilla, joihin osallistuivat uudet vuokralaiset perheineen, maalattiin kaikkea, mihin maalia tarvittiin. Varkaus-seura oli hankkinut 24 uutta tuolia v. 2013. Nyt teetettiin Perinnehuoneeseen kokouspöytä ja hankittiin 10 uutta tuolia. Samalla järjestettiin Tuolitalkoot. Jokainen halukas sai lunastaa Kotiseutukeskuksesta

Kuva: Sirpa Ollikainen.

Talkootöitä on vuosien mittaan tehty ahkerasti. Kevättalkooväki tauolla toukokuun alussa vuonna 2013.

Puheenjohtaja Raimo Sikanen onnittelee Murteella puhumisen Suomen Mestaria, Lauri Andersinia ja hänen vaimoaan Airaa Varkaus-seuran hallituksen kokouksessa heinäkuussa 2013.

Kultaisen ansiomerkin saaja Jarmo Ikonen ja hänen vaimonsa Toini sekä merkin luovuttajat Suomen Kotiseutuliiton toiminnanjohtaja Riitta Vanhatalo (kuvassa vas.), puheenjohtaja Raimo Sikanen ja sihteeri Eija Sutinen (kuvassa oik.). Merkki ojennettiin Warkaus-seura ry:n kevätkokouksessa v. 2014.

oman tuolin, ja sen selkämykseen kiinnitettiin nimilaatta. Tuolitalkoiden päätyttyä järjestettiin tuolien hankintaa tukeneille Tuoli-illalliset.

Kun remontti oli suoritettu, niin terveystarkastaja kävi suorittamassa keittiö- ja ruoansäilytystiloissa tarkastuksen. Siinä remontoidut keittiötilat saivat häneltä parhaan luokituksen.

Tilaisuuksia jäsenille ja yleisölle on Kotiseutukeskuksessa järjestetty satunnaisesti yksin tai yhdessä muiden järjestöjen kanssa. Jäsenillassa v. 2007 oli vierailijana Suomen Kotiseutuliiton järjestösihteeri Heikki Saarinen.

Kaikille avoin tilaisuus oli vuonna 2006 Kanavamuseolla järjestetty Euroopan Rakennusperintöpäivien maakunnallinen tilaisuus Lähdön ja saapumisen paikat. Järjestäjinä olivat Varkaus-seuran lisäksi Pohjois-Savon Liitto, Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liitto, Varkauden kaupungin kulttuuritoimi ja museot, Könönpellon ja Harjurannan kyläyhdistykset sekä Lehtoniemen ja Käärmeniemen Kylät.

Kalevalan päivänä v. 2007 järjestettiin yhdessä Kirja-Varkauden ja Suomi-Venäjä-Seuran Varkauden Seudun osaston kanssa tilaisuus Kalevalan naisia Ainosta Louheen. Tilaisuudessa Karjalan tasavallan taidemuseon (sijaintipaikka Petroskoi) amanuenssi **Anita Dunkers** kertoi Kalevalan naisista kuvien kera. Taideopettaja **Margarita Jufa** piirsi ja maalasi illan aikana. Hänen töitään oli myös esillä ja myytävänä. Varkautelaisista esiintyivät **Jaakko Hendolin, Helka Haukka** ja **Lauri Andersin.**

Uudenvuodenaaton perhetilaisuus järjestettiin Kotiseutukeskuksen pihapiirissä ulkotilaisuutena 31.12.2007 kaupungin tuella. Tarjolla oli erilaisia heittopelejä, tinanvalamista, musiikkia ja kuumaa mehua. Ilta päättyi klo 21 ilotulitukseen.

Kalevalanpäivää vietettiin v. 2008. Tilaisuuden järjestivät Varkaus-seuran kanssa yhdessä Varkauden Seudun Sukututkijat ja Kirja-Varkaus. Enonkoskelainen kirjailija ja historioitsija **Vesa Luukkonen** luennoi menneiden aikojen tavoista ja elämästä kirjojensa, Parantaja Katri sekä Niinisaaren aikaan – Rajaseudun ihmisen arki, avulla.

Lehtoniemeläisen **Uuno Pekka Kekäläisen** (1897–1976) omaelämäkerrallinen kirja Poika maailman hartioilla julkaistiin v. 1973. Kirja kertoo nuorukaisen elämästä Lehtoniemessä, töissäolosta Lehtoniemen tehtaalla ja sisällissodasta. Tilaisuus kirjasta ja sen tekijästä toi vieraiksi mm. Kekäläisen lapsenlapset **Heikki Ronkasen** ja **Sirkka-Liisa Räinän.**

Toisen vuosisadan luennot -sarjan aloitti joulukuussa 2015 oikeustieteen lisensiaatti **Jacob Söderman** aiheenaan Onko presidentillä valtaa? Toisena luennoitsijana oli sosiaalineuvos **Aaro Monthan.** Hän kertoi varkautelaisesta **Onni Hiltusesta** otsikolla Unohdettu valtiomies.

Varkaus-seura ry:llä ei ole omaa palkitsemisjärjestelmää, vaan se käyttää Suomen Kotiseutuliiton tunnustuksia, aikaisemmin mitaleja, nykyisin merkkejä, joilla on tietyt myöntämisperusteet. Yhdistys anoo Suomen Kotiseutuliiton hallitukselta kultaiset ja hopeiset ansiomerkit, aiemmin mitalit, joka myöntää ne. Mukana seuraa aina Kunniakirja. Pronssiset ansiomerkit myöntää yhdistyksen hallitus. Ilmoitettuaan myöntämisestä Kotiseutuliittoon, sieltä lähetetään Pronssinen merkki ja Kunniakirja.

Varkaus-seura ry järjesti Varkauden Itsenäisyyspäivän Juhlan vuosina 1959–2010 vuosittain, muutamaa kertaa lukuunottamatta. Silloin kulttuuritoimi halusi järjestää juhlan itse. Juhlassa Varkauden kaupunki luovuttaa kyseisen vuoden kulttuuripalkinnon ja mahdolliset tunnustuspalkinnot. Myös Varkaus-seura on juhlassa luovuttanut ansiomerkkinsä ja -mitalinsa. Juhlat olivat sisällöltään perinteisiä Juhlia. Vuonna 2006 Varkauden kaupungin Kulttuuripalkinto luovutettiin Varkaus-seura ry:n varapuheenjohtaja Sirpa Ollikaiselle. Palkinnon luovuttivat kulttuuri- ja vapaa-aikalautakunnan puheenjohtaja **Leea Oksiala** ja kulttuurisihteeri **Anne Puurunen.** Vuoden 2007 juhlassa ojennettiin ruusu jokaiselle Warkaus-salissa paikalla olleelle v. 1917 tai aikaisemmin syntyneelle. Heitä oli paikalla 7 henkilöä. Kotiseututyön huomionosoituksena luovutettiin **Jarmo Ikoselle** Harrastusmitali ja Kunniakirja. Luovuttajina toimivat Suomen Kotiseutuliiton hallituksen jäsen **Kirsi Moisander** ja Varkaus-seura ry:n puheenjohtaja Raimo Sikanen. Seuraavana vuotena Harrastusmitali ja Kunniakirja luovutettiin **Esko Ropposelle,** ja luovuttajina olivat Suomen Kotiseutuliiton hallituksen jäsen **Kirsi Moisander** ja Varkaus-seura ry:n puheenjohtaja Raimo Sikanen. Vuonna 2010 Kotiseututyön mitali ja Kunniakirja luovutettiin Sirpa Ollikaiselle. Sen luovutti Varkaus-seura ry:n johtokunnan jäsen **Matti Reijonen.**

Tähän päättyivät Varkaus-seura ry:n järjestämät Itsenäisyyspäivän Juhlat. Sittemmin kaupungin kulttuuritoimi on hoitanut järjestelyt.

Itsenäisyyspäivän Juhlan järjestämisen päätyttyä ruvettiin nauttimaan Kotiseutukeskuksessa Juhlalounas. Vuonna 2011 luovutettiin Juhlalounaalla Hopeinen ansiomerkki ja Kunniakirja yhdistyksen puheenjohtaja Raimo Sikaselle. Sen luovuttivat Sirpa Ollikainen ja **Lauri Andersin.** Seuraavana vuotena huomioitiin kaikki, joita ei aiemmin ollut huomioitu, ja jotka sen olisivat ansainneet. Hopeisen ansiomerkin ja Kunniakirjan saivat Lauri Andersin, Ari Kankkunen, Sirpa Ollikainen, **Eino Piippo** ja **Riitta Taavila.** Pronssisen ansiomerkin ja Kunniakirjan saivat **Tuula Hämäläinen, Hannu Kaila** ja **Asta Olli.** Luovuttajina toimivat Raimo ja **Tuula Sikanen.** Vuonna 2013 Hopeinen ansiomerkki ja Kunniakirja luovutettiin **Matti Reijoselle** ja Pronssinen ansiomerkki ja Kunniakirja **Terttu Tolvaselle.** Luovuttajina olivat Raimo Sikanen, Sirpa Ollikainen ja **Eija Sutinen.**

Varkaus-seuran järjestämien Juhlalounaiden nauttiminen päättyi tähän.

Vakioesiintyjä Varkaus-seura ry:n tilaisuuksissa oli vuodesta 1990 lähtien lausuntapiiri Varkaus-seura/Lausujat. Se tuli tunnetuksi kahdesti vuodessa pidetyistä runomatineoista. Viimeiset pari vuotta se toimi kansalaisopiston opintopiirinä. Viimeinen kevätmatinea oli yhdistyksen juhlaviikon avaus v. 2006. Harrastajajoukko väheni niin, että syksyn aikana ryhmä opiston opintopiirinä lakkasi. Omatoimisesti ryhmä harjoitteli ja piti keväällä v. 2007 matinean, johon ryhmän toiminta loppui. Sen jälkeen jotkut lausujista ovat esiintyneet yksin tai pareittain. Harrastusta on uutterasti ylläpitänyt Lauri Andersin, joka nimitettiin huhtikuussa v. 2013 Savon Murremestariksi. Siitä hän jatkoi eteenpäin niin, että samana kesänä elokuussa hänelle myönnettiin arvonimi Murteella puhumisen Suomen Mestari. Mestarin lausuminen jatkuu!

Kaupungin kulttuuritoimen järjestämässä Itsenäisyyspäivän Juhlassa v. 2013 Varkauden kaupungin Tunnustuspalkinto ja Kunniakirja luovutettiin Lauri Andersinille.

Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liitto vietti 10-vuotisjuhlakokoustaan ja seminaaria syksyllä 2013. Tilaisuudessa esiintyi Savon Murremestari ja Murteella puhumisen Suomen Mestari Lauri Andersin. Hänelle liitto luovutti tilaisuudessa stipendin.

Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liitto luovutti Vuoden 2006 Kulttuuriteko -diplomin Sirpa ja **Juhani Ollikaiselle.**

Vuoden 2012 Kotiseutu-teko palkinnon ja kunniakirjan myönsi Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liitto Varkauden Seudun Sukututkijat ry:lle. Palkintoa vastaanottamassa oli mm. kyseisen yhdistyksen puheenjohtaja, Varkaus-seuran sihteeri Ari Kankkunen.

Yksi ansiomerkki on vielä mainitsematta. Kevätkokouksessa v. 2014 vieraana ollut Suomen Kotiseutuliiton toiminnanjohtaja Riitta Vanhatalo luovutti Kultaisen ansiomerkin ja Kunniakirjan Jarmo Ikoselle. Mukana luovuttajina olivat puheenjohtaja Raimo Sikanen ja sihteeri Eija Sutinen.

Elokuussa 2006 huomattiin, että Perinnehuoneen seinältä oli kadonnut kehystetty piirros, jossa oli vuosiluku 1837. Kun taulua ei löytynyt, tehtiin rikosilmoitus. Asia oli kuvan kera esillä myös Warkauden Lehdessä ja Piippujen Ympärillä -lehdessä. Taulua ei löytynyt. Vuoden kuluttua se löytyi tyhjästä kaapista.

Perinnehuoneessa on ollut v. 1888 Joroisissa kudottu Hällströmien kodin ryijy. Se todettiin kunnoltaan täydellistä kunnostusta tarvitsevaksi. Ryijyn kunnon arvioi v. 2010 Kuopiossa Savon museon konservaattori. Kunnostukseen ei saatu rahoitusta.

Museon projekti oli v. 2011 Vanha Warkaus. Se oli kuvitettu Kävelykierros Päiviönsaarella ja Savontiellä. 16 kohdetta on varustettu vanhan valokuvan suurennoksella, jonka vieressä on selostus. Kotiseutukeskuksen kohdalla on kuva päärakennuksesta ja pihapiiristä. Kuva lienee 1880-luvulta.

Varkaus-seuran ja Kirja-Varkauden yhteisenä projektina valmistui kesällä 2008 teos Lisäjuttuja Varkauden historiaan II. Siinä on **Tapio Kautovaaran** lehtikirjoitukset, numerot 256–504. Kirjoittajan poika, **Pekka Kautovaara,** myi materiaalin, joka sitten painatettiin kirjaksi. Asiaa hoitivat **Jaakko Hendolin** ja Sirpa Ollikainen, joilla myös teos oli myynnissä. Teoksella Varkaus-seura osallistui Suomen Kotiseutuliiton Vuoden 2008 Kotiseututietokirja -kilpailuun.

Valtakunnallisille Kotiseutupäiville v. 1997 valmistui pihapiiriin ulkolava ja nouseva katsomo. Kesäisin siinä esitti Teatteriryhmä Nimettömät näytelmiä, ja juhlien yhteydessä se toimi tanssilavana. Lavaa

Puheenjohtajana vuodesta 2003 lähtien toiminut Raimo Sikanen luovutti puheenjohtajannuijan seuraajalleen Jaakko Ikoselle, joka on toiminut seuran puheenjohtajana tämän vuoden alusta.

korjattiin ahkerasti, mutta lopulta se ei auttanut. Niin lava kuin katsomokin purettiin v. 2008. Pihapiiri hiljeni.

Vuoden 2012 jäsenkirje ja syyskokouskutsu oli tavanomaisesta poikkeava. Yhdellä väripainetulla arkilla oli jäsenen nimellä varustettu irrotettava jäsenkortti, jota näyttämällä sai alennusta kortissa mainituista liikkeistä ja Ravintola Tyyskänhovista. Siinä oli myös jäsenmaksulomake ja jäsenkirje.

Myös kyseisen vuoden toimintakertomus valmistutettiin värikuvilla varustettuna, joka jaettiin seuraavan vuoden kevätkokouskutsun mukana jäsenille. Se lähetettiin myös Suomen Kotiseutuliittoon, ja näin osallistuttiin kilpailuun Vuoden 2012 Kotiseutuyhdistys, joka valittiin sinne lähetettyjen toimintakertomusten perusteella.

Sääntöjen uudistus oli ajankohtainen, ja asiaa valmistelemaan oli perustettu toimikunta, johon kuuluivat Matti Reijonen, Ari Kankkunen, Sirpa Ollikainen ja Raimo Sikanen. Vuoden 2013 aikana säännöt valmistuivat, hallitus käsitteli ja syyskokous hyväksyi ne. Samalla nimi muuttui Warkaus-seura ry:ksi.

Kuluneen 10-vuotiskauden aikana on Varkaus-seura saanut runsaasti lahjoituksia. Yhdistyksen jäsen, taiteilija, emeritusopettaja **Eero Hyvärinen** antoi yhdistykselle 50-vuotislahjaksi oman taulunsa. **Timo Tirkkonen** lahjoitti edesmenneen isänsä, yhdistyksen jäsen **Veli Tirkkosen** viisi maalausta, ja Kotiseutukeskuksen seinällä jo olevat isänsä kaksi maalausta. Sirpa Ollikainen lahjoitti saliin pianon, aktiivinen lausuntakerholainen **Sirkka Tanskanen** lahjoitti plyyshipäällystetyn sohvan, **Taru Hänninen** kukkataulun, **Aaro Monthan** kahdeksan varkautelaissyntyisen **Tuomo K. Silasteen** omistuskirjoituksella varustettua kirjaa, Ari Kankkunen kirjoja, Matti Reijonen kirjoja, pöytäviirejä ja Kotiseutupäivillä Raahessa otetun ja kehystetyn valokuvan, jossa hän kutsuu Presidentti **Ahtisaaren** ja **Eeva**-puolison Varkauteen Kotiseutupäiville. Ari Räisänen lahjoitti edesmenneen isänsä **Pentti Räisäsen** kalastustarvikkeita. Varkauden Sotainvalidit ry lahjoitti CD-levyn, jossa on kolmen sotainvalidin haastattelut.

Varkauden taidekokoelmista on säilytyksessä seitsemän taulua.

Vakuutusyhtiö If lahjoitti varastostaan kuusi valokuvaaja **Pauli Jäniksen** ottamaa ja **Paavo Jäniksen** suurentamaa kookasta valokuvaa vanhasta Varkaudesta. Talkoilla ne siistittiin, petsattiin, päällystettiin, tehtiin kehykset ja ripustettiin seinille. Yhdessä Vakuutusyhtiö If ja Varkaus-seura pitivät avoimen luovutustilaisuuden. Samassa tilaisuudessa juhlistettiin talkootyönä kunnostettua ja portinpieleen siirrettyä vanhaa rautatien valopylvästä. Molemmat projektit tehtiin Juhani Ollikaisen aloitteesta ja johdolla.

Vuokrasopimuksen tarkistuksen myötä keväällä 2015 Warkaus-seuralle siirtyi piharakennuksesta Såltinin huone omaan käyttöön. Huone kalustettiin niin, että sitä voidaan vuokrata ulkopuolisille käyttäjille. Nimi muutettiin Såltin Saliksi. Sinne hankittiin kahvin- ja vedenkeitin.

Rakennusten kunnostus ja kunnossapitoselvitys vuosille 2015-2024 valmistui sihteeri Eija Sutisen toimesta. Tärkeimpänä kohteena oli piharakennuksen katon korjaus/uusiminen.

Vanha tehtaan asuinrakennus Peltola oli kesäkauden museolle adoptoituna. Warkaus-seuran jäsen **Kari Rajamäki** kertoi lapsuudestaan ja nuoruudestaan kodissaan Peltolassa ja sen ympäristössä. Tilaisuuden juonsi Sirpa Ollikainen.

Historiatoimikunta, **Leena Salo,** Ari Kankkunen, Matti Reijonen, Sirpa Ollikainen ja kutsuttuna professori **Hannu Itkonen** Jyväskylän yliopistosta, on suunnitellut teosta Varkaus – Paikallinen Suomi 100 vuotta. Siihen on kutsuttu 18 kirjoittajaa heille annetuista aiheista. Kirjoittajat ovat kokoontuneet kaksi kertaa, ja kolmas on tulossa. Tekstien on oltava valmiit toukokuun 2016 lopussa.

Varkauden Talvionkijat ry kutsui museonjohtaja **Hanna-Kaisa Melarannan** ja Warkaus-seuran edustajan keskustelemaan heidän kanssaan Kalastusperinnehuoneesta ja sen esineistöstä. Warkaus-seuraa edusti Sirpa Ollikainen. Kokouksessa selvisi, että kaikki siellä olevat esineet, kartat, selostukset jne. lukuunottamatta **Ari Räisäsen** lahjoitusta Varkaus-seuralle, ovat vain säilytyksessä Kalastusperinnehuoneessa. Osa on museolta. Sovittiin, että kun lämpimät ilmat koittavat, suoritetaan inventaario ja kirjataan, mikä kuuluu kenellekin. Sitten mietitään myös niiden sijoitusta.

Warkaus-seuran uusi esite oli historiatoimikunnan tehtävänä. Suunnittelusta vastasi toimikunta ja toteutuksesta opiskelija **Emma Puustinen.** Esite lähetettiin kaikille jäsenille syyskokouskutsun mukana.

Syyskokouksesta muodostui tärkeä kokous. Puheenjohtajan nuija siirtyi uusiin käsiin. Raimo Sikanen luopui tehtävästä hoidettuaan sitä 13 vuotta. Nyt nuijaan tarttui uusi puheenjohtaja, perusvarkautelainen **Jaakko Ikonen.** Hallituskin uudistui, sillä siihen tuli kolme uutta jäsentä.

Uudella puheenjohtajalla töitä riittää, sillä piharakennuksen kattoremontti on jo talkoovoimin alkanut ja yhdistyksen 60-vuotisjuhlat ovat ovella.

Toivotan niin Warkaus-seura ry:lle kuin uudelle puheenjohtajalle hyviä tulevia vuosia!

Tervehdys juhlivalle seuralle

Warkaus-seura ry on Suomen Kotiseutuliiton jäsenyhdistysten joukossa komeasti keski-ikää vanhempi yhdistys, mutta jatkuvasti nuorekkaan aktiivinen toimija. Monen muun kotiseutuyhdistyksen tapaan tärkeää on ollut kotiseutuharrastuksen herättäminen ja ylläpito sekä perinteen tallentaminen eri tavoin. Seuran vaiheista ja toiminnoista lukiessani huomioni kiinnittyi muutamaan omaleimaiseen toimintaan. Tällaista on esimerkiksi 1990 alkanut kulttuurielämän kehittäminen runonlausunnan ja klassisen konserttitoiminnan elvyttämiseksi. Konserttitoiminta on kenties siirtynyt pääasiallisesti muille toimijoille, mutta runo- ja lausuntaharrastus elää seurassa edelleen juhlakutsustakin päätellen. Hienoa.

Kotiseutukeskusta tai -taloa ei läheskään kaikilla kotiseutuyhdistyksillä ole. Onkin ollut ilo vierailla tässä perinteikkäässä talossa, jolla on mielenkiintoinen historia. Kauniiksi kunnostettu ja hyvin hoidettu keskus on kunniaksi koko Varkaudelle.

Warkaus-seura on aktiivinen toimija myös oman paikkakuntansa ulkopuolella. Kun Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liitto 13 vuotta sitten perustettiin, tuli Varkaus mukaan toimintaan ja sieltä on ollut edustus hallituksessa alusta lähtien. Tässä yhteydessä onkin hyvä kiittää Varkaus-seuraa ja seutukuntaansa hyvin edustaneita ja maakunnallisesti asioita tarkastelleita **Raimo Sikasta** ja **Sirpa Ollikaista** yhteistyöstä alueellisen liiton toiminnassa.

Omasta ja Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liiton puolesta lämpimät onnittelut 60-vuotiaalle Warkaus-seuralle ja menestystä toimintaan tulevina vuosina.

Marja-Sisko Pihl,
Pohjois-Savon
kotiseutuyhdistysten liitto

Kotiseututyö, sen paikka ja merkitys tänään ja tulevaisuudessa

Kuva: Ari Kankkunen

Pentti Moilasen puhe valtakunnallisilla kotiseutupäivillä Varkaudessa lauantaina 9.8.1997 klo 16.30 Varkaus-Seura ry:n ohjelmaosuudessa Tyyskänhovissa:

Arvoisa kotiseutuväki! Hyvät naiset ja herrat! Mitä kotiseututyö tänään on, siitä kertonevat parhaiten nämä päivät täällä valtakunnallisilla kotiseutupäivillä Varkaudessa.

Kotiseututyö lienee saanut alkusysäyksiään maassamme mm. niihin aikoihin, kun **Sakari Topelius** kirjoitti Maamme-kirjan alkulehdillä luvun ”Koti”, luvun, jonka mottona on: Sitä kuusta kuuleminen, jonka juurella asunto.” Teksti jatkuu: ”Mikä on isänmaa? Se on meidän kotimme.” ja etenee siitä sanoin: ”Minulla on pieni koti, jota rakastan enemmän kuin mitään muuta paikkaa maan päällä. Isäni taloa en saata milloinkaan unhottaa. Siellä olen kotonani, siellä parhaiten viihdyn…”

”Vähätpä siitä, onko kotini ollut rikas vai köyhä. Olen siellä elänyt onnellisena. Siellä on ollut lämmin ja hyvä olla, vaatetta ja ruokaa, hoitoa ja rakkautta olen siellä saanut. Siellä olen lapsesta asti kasvanut…”

Kotiseutu lieneekin näin määriteltävissä tuon edellä kuvatun kodin sijaintiseuduksi, mikä se sitten onkin: kylä tai kaupunki. Kotiseututyö puolestaan muinoin ja tänäänkin lienee ymmärrettävä paneutumisena ja sitoutumisena tuon kotiseudun hyväksi työskentelemiseen.

Eräs toinen teos nimeltä ”Elävä kylä – elävä kotiseutu – elävä Suomi” on kolmannen lukunsa otsikoksi ottanut sanat: ”Onko ihminen enää mistään kotoisin?”

Se lähtee liikkeelle toteamuksesta, että ”…ihminen on biologinen olento, joka tarvitsee ravintoa, suojaa ja perusturvallisuutta luodakseen suotuisat olosuhteet suvun jatkumiselle. – Toisaalta ihminen on myös tiedostava olio, jolla on kyky tehdä eettisiä valintoja ja sopeutua hyvinkin erilaisiin olosuhteisiin…” – Teksti jatkuu:

”Yleisesti oletetaan, että tulevaisuuden ihminen ei enää halua asua maalaiskylissä, koska hänen liikkuvuutensa lisääntyy ja tietoliikenne kehittyy.

Ihminen tarvitsee kuitenkin tulevaisuudessakin kiinnekohdan, sitoutumista johonkin paikkaan. Ihminen kaipaa tuttavia, jotka tunsivat hänet jo lapsuudessa. Yksityiselämässä halutaan juurtua sitä voimakkaammin, mitä liikkuvampaa työelämä on…”

Mennyttä vuosisataa ja näitä viime vuosikymmeniä on leimannut voimakas muutos. Tämä muutos koskee kaikkia elämänalueita, kaikkia ihmisiä, kaikkia olosuhteita. Se koskee koko maailmaa ja koko inhimillistä olemassaoloa. Sille on ollut tyypillistä muutosvauhdin jatkuva kiihtyminen ja näyttääkin siltä, että tulevaisuudessa tuo kaikenkattavan muutoksen vauhti vain kiihtymistään kiihtyy.

Suomalaisesta kotiseututyöstä tässä puhuessamme, ottakaamme esimerkiksi otsikoita tiedotusvälineistämme kuluneen heinäkuun alkupuolelta:

”Muuttoliike kiihtyy. Suomi keskittyy ja autioituu.”

Tämänkaltaisten otsikoiden alla esiteltiin Kuntaliiton Tilastokeskukselle teettämän selvityksen tuloksia:

”Suomalaiset muuttavat nyt maan sisällä vilkkaammin kuin kertaakaan sitten 1970-luvun huippuvuosien… Nopeimmin on autioitunut ja autioitumassa Itä- ja Pohjois-Suomen maaseutu. Muuttoliike suuntautuu perinteiseen tapaan etelään ja suurille kaupunkiseuduille, jonne siirtyy varsinkin nuorta ja koulutettua väkeä. Samalla autioituminen uhkaa maaseutua jo Väli-Suomessakin…Viime vuonna (1996) kotikuntaansa vaihtoi noin 236 000 suomalaista, kun pahimpina lamavuosina 90-luvun alussa muuttaajia oli vuosittain keskimäärin vain 180 000. – Asutus keskittyy entisestään myös maakuntien sisällä, sillä väkeä vetävät lähinnä vain suurimmat kasvukeskukset. – Koska muuttajien joukossa on eniten nuoria, alle 30-vuotiaita ihmisiä, myös lapsia syntyy eniten kasvukeskuksissa, mikä entisestään lisää väestön keskittymistä. – Korkeimmin koulutetut muuttavat varsinkin Uudellemaalle.”

Syy tähän muuttoliikkeeseen on aivan arkinen: ihmiset siirtyvät työpaikkojen perässä.

Lehdistössä ja muissa tiedotusvälineissä kommentoitiin luonnollisesti vilkkaasti tämän ajankohtaisen ja tärkeän selvityksen tuloksia. Luenkin tässä suorana lainauksena yhden ytimekkäimmistä käsiini osuneista kommenteista (1):

”Myytti agraari-Suomesta voidaan lopullisesti kuopata. Yli neljä miljoonaa suomalaista eli 80 prosenttia maan väestöstä elää jo urbaanisti taajamissa. Väki on pakkautunut asutuskeskuksiin, joiden yhteinen pinta-ala on tuskin Rovaniemen maalaiskunnan kokoinen.” – ”Suurin osa Suomesta on jo hyvin harvaan asuttua tai kokonaan asumatonta. Väestökato ei ole enää vain pohjoisten ja itäisten maan osien ongelma. Se on alkanut uhkaavasti jäytää myös väli-Suomen ja rintamaiden keskuksia.”

Eräs toinen kommentti (2) jatkaa toteamuksella: ”Muuttotappioalueet menettävät koulutetuimman, työkykyisimmän ja yritteliäimmän osan väestöstään. Muuttovoittokunnat taas rimpuilevat kasvukipujen kanssa: asuntojen hinnat nousevat nopeasti, yhteiskunnan palveluiden rakentaminen laahaa jäljessä jne.”

Arvoisat kuulijat!

Toivottavasti ei kenenkään Teistä mielessä ole kysyä minulta, mitä tekemistä edellä esitetyillä tosiasioilla sitten onkaan tämän esitykseni otsikon kanssa, joka kuuluu: ”Kotiseututyö, sen paikka ja merkitys tänään ja tulevaisuudessa”. Minulle itselleni asiayhteys esitykseni otsikon ja esittämieni tosiasioiden välillä on täysin ilmeinen ja selvä. Esitetyt tosiasiat ovat asioita, jotka eivät yksinkertaisesti voi olla merkityksettömiä kotiseututyön kannalta tänään ja erityisesti tulevaisuudessa. Ne ovat tärkeä osa, joskin vain pieni osa, kaikkia niitä eri muutostekijöitä, jotka meidän olisi osattava ottaa huomioon luotsatessamme kotiseututyötä niihin sen erittäin vaativiin haasteisiin, joita se on kohtaava tulevaisuuden kokonaan uudenlaisessa maailmassa.

Arvoisat kuulijat!

Tulevaisuutta emme me kukaan tunne. Sen ennakointi on aina hyppäystä tuntemattomaan. Silti rohkenen olla sitä mieltä, että olisi ihanteellista jos pystyisimme edes yrittämään löytää syyt ja vaikuttimet niille valinnoillemme, toiminnallemme ja ratkaisuillemme, joita nykyhetkessä, tänään, teemme, mieluumminkin edestäpäin, tulevaisuudesta kuin takaapäin, menneisyydestä.

Toimintamme tänään ei saa määräytyä menneisyyden mukaan, vaan sen tulee – johdonmukaisen ennustettavuuden puitteissa – olla sitoutumista tulevaisuuteen, tulevaisuuteen, joka rakentuu nykyisyyden perustalle, mutta tallentaa samalla arvokkaimman ja parhaan perinnön menneiltä sukupolvilta ja muinaisuudesta.

Kotiseututyön on tulevaisuudessa maailmassa pystyttävä näkemään ja käsittämään kotiseutu kunkin yksilön kunkinhetkisen elämän keskuksena, näyttämönä, jonka sijainti maapallolla vaihtelee yksilön elinkaaren vaihteluiden sanelemana, työn perässä liikkumisen mukaan. Yksilön ja perheyhteisön elinpiiri ei tulevaisuuden maailmassa saa olla eikä olekaan enää pelkästään tämä rakas kotimaamme Suomi. Tulevaisuuden kansalaisen kotiseutu on hänen koko elinkaarensa elinpiiri, hänen koko elämänsä näyttämö, elikkä kertakaikkiaan nykyistä kotiseutu-käsitettä paljon laajempi kokonaisuus: koko maanosamme Eurooppa, koko maailma.

Anglosaksisessa maailmassa käytetään sanontaa: ”Act local. Think global!”, suomennettuna: Toimi paikallisesti. Ajattele maailmanlaajuisesti!

Asumme, elämme, ja toimimme jossakin, paikallisesti, ”kotiseudulla”, mutta samalla meidän on kyettävä ajattelemaan kokonaisuutta: maapalloa, ihmiskuntaa maailmanlaajuisena kokonaisuutena. Meidän on kyettävä ajattelemaan näitä ja näiden yhteistä tulevaisuutta kestävän kehityksenkin periaatteen mukaisesti kokonaisuutena.

Me olemme tällä planeetalla Tellus, Maa, loppujen lopuksi kaikki samassa veneessä ja kuljemme laajemmin otettuna ja avarammin nähtynä kaikki samaa yhteistä kohtaloa kohti.

”Vierivä kivi ei sammaloidu” toteaa suomalainen sananlasku. On hyvin mahdollista, että tulevaisuuden suomalaisellakin ehtii olla elinkaarensa aikana tusina, parikin tusinaa eri kotiseutua sekä Suomessa että muilla mailla vierahilla.

Voimme hyvin ottaa käyttöön uuden käsitteen monikotiseutuisuus kuvaamaan yksilön kotiseutua elinkaaren aikana tulevaisuudessa. – Periaatteena onkin tällöin pystyttävä pitämään sitä, että koti on siellä missä kulloinkin on työ ja toimeentulo itselle ja perheelle. Vastaavasti kotiseutu on siellä missä koti kulloinkin sijaitsee. Tällaisen ajattelun omaksuminen, sisäistäminen, vaatii joustavuutta, sopeutuvuutta ja ymmärtäväisyyttä. Se vaatii hieman sellaista rentoa elämäntaitoa ja realismiakin kuin si-

sältyi erään kurssitoverini RUK:ssa lausumaan määritelmään:

”Olemme täällä vain läpikulkumatkalla. Lopullinen kotimme on taivaassa.”

Mutta eihän tämä tällainen ”reppu ja reissumies” -mentaliteetti kenellekään nykysuomalaiselle voi täysin vierasta ollakaan!

Tulevaisuuden kansalaiselta vaaditaan vahvoja eettis-moraalisia arvoja ja lujaa luonnetta, jotta jatkuvasti kiihtyvässä muutosvauhdissa pysyy mukana, kun samalla ne ympyrät, joissa työ tehdään ja elämä eletään, koko ajan laajenevat ja suurenevat. Tärkeänä pitäisin sitä, että henkiset sosiaaliset siteet perheessä ja ystävien välillä ovat lujat ja antavat siten tukea aikojen ja olosuhteiden vaihteluissa. Näiden sosiaalisten siteiden yhteensitoman pienyhteisön tulee pystyä tässä ”olemassaolon ihmiserämaassa” olemaan sellainen timantinkova perussolu, joka pitää jäsenensä yhdessä, pystyssä ja koossa antaen koko solulle lujan henkisen pohjan tuolla elämän ja maailman vellovilla vesillä matkattaessa. – Esimerkinomaisesti mainitsisin tässä yhtenä erityisen arvokkaana henkisenä voimavarana ehtymättömän huumorintajun, joka varmasti on hyödyllinen matkaeväs, joka auttaa paremmin selviytymään sekä elämäntaistelussa yleensä että eri kansallisuuksien ja kulttuurien viidakossa erityisesti, eri puolilla maailmaa vaellettaessa. Ilman sitä on vaikea tulla toimeen missään kenenkään kanssa.

Tulevaisuuden maailmassa täytyy samalla pystyä koko ajan aidosti ja aktiivisesti muistamaan parin hyvin tuntemamme suomalaisen sananlaskun arvokas viesti: ”Maassa maan tavalla tai maasta pois!” sekä ”Niin metsä vastaa kuin sinne huudetaan!”

Arvoisat kuulijat!

YLE:n uutislähetys TV1:llä mainitsi ilmatalähetyksessään 17.07.97, että arviolta kaikkiaan noin 10 000 suomalaista perhettä elää nykyjään sijoitettuna eri puolille maailmaa eri tehtäviin Suomen kaupan, teollisuuden, ulkomaanedustuksen, kansainvälisten järjestöjen, kehitysavun, lähetystyön ja muihin vastaaviin tehtäviin, muistaakseni vielä mainittiin lisäksi noin 2 000 perhettä, jotka sekaavioliiton muodossa ulkomaalaisen kanssa, ovat valinneet asumisen ulkomailla. Näistä kertyy lähes viisikymmentuhantinen joukko ulkosuomalaisia, luultavasti pääosalta nuoria aikuisia, aktiivityöikäisiä ihmisiä ja heidän jälkeläisiään. Heistä suurella osalla se alkuperäinen kotiseutu todennäköisimmin on täällä kotimaan kamaralla. Arvata vain sopii kuinka mones ”kotiseutu” heillä kullakin on par´aikaa menossa elinkaarellaan ja kierrollaan siellä maailmalla.

Siirtolaisuudesta on Suomen Suuriruhtinaskunnassa aikanaan tietämäni mukaan alettu pitää kirjaa jo 1820-luvulla; muistiini on jäänyt karkea arvio lähes miljoonasta maastamme pois muuttaneesta Suomessa syntyneestä suomalaisesta tämän runsaan puolentoista vuosisadan kuluessa noista ajoista. Nykyväestöekvivalentiksi arvioituna saattaa eri puolilla maailmaa olla useampia miljoonia ihmisiä, joilla on juuret Suomessa. Koko tämä joukko on kotiseututyön potentiaalista kohderyhmää jo tänään mutta myös tulevaisuudessa.

Kaikkein tärkeimpänä kohderyhmänä kotiseututyölle ajassamme pidän sittenkin omaa nuorta polveamme. He menevät tärkeydessä kirkkaasti ohi edellä kuvailemani ulkosuomalais-kohderyhmänkin, sillä heidän sieluistaan käyvät ankaraa taistelua kaikki ”markkinavoimat” ajanviete- ja viihdeteollisuudesta lävitse hyödyllisten ja kehittävien harrastusten koko laajan kirjon aina paheisiin: huumeisiin ja muihin nautintoaineisiin asti.

Lisäksi heihin kohdistuu kovat odotukset koulun ja opiskelun suhteen sekä niitä seuraavan työnhaku- ja työelämäjakson puitteissa. Eikä tietoyhteiskunnan ehtymätön tietotulva, joka valtaosalta on jäsentämätöntä ja rikkinäistä sirpaletietoa ja sellaisena suurelta osin paitsi hyödytöntä myös vaarallista, suinkaan tee tilannetta helpommaksi. Äärimmäisinä uhkina ovat yhteiskunnasta syrjäytyminen, huumeet ja aids!

Kuinka johdattaa ja ohjata nuorisomme hyödylliseen ja turvalliseen elämänkulkuun, kuinka antaa heille jalot ja ylevät perusarvot, kuinka ohjata heidät kaikenkaikkiaan ihmisarvoiseen elämään tässä sekasortoisessa maailmassa, siinäpä kysymyksiä meille jokaiselle ja meille kaikille, myös kotiseututyölle!

Nuoriso, omat lapsemme ja lastenlapsemme, on se kohderyhmä, johon kotiseutuliikkeen on nyt kohdistettava koko huomionsa, jotta heissä saadaan sytytetyksi kotiseuturakkauden kipinä.

On koko suomalaisen kotiseutuliikkeen elinkysymys saada kotiseututyön viestikapula onnistuneesti siirretyksi meitä seuraaville sukupolville tässä sukupolvien jatkuvassa viestijuoksussa sukupolvesta sukupolveen!

Näkisinkin, että suomalaisella kotiseututyöllä on runsaasti sekä kohderyhmiä että haasteellista työtä tehtävänään niin kotimaassa kuin ulkomaillakin sekä tänään että tulevaisuudessa.

Meidän täytyy vain tajuta ja tiedostaa jatkuva ja jatkuvasti kiihtyvä muutos koko meitä ympäröivässä maailmassa. Meidän täytyy kotiseutuliikkeenä myös sekä pystyä näkemään että uskaltaa myöntää itsellemme jatkuva ja jatkuvasti kiihtyvä muutostarve kotiseutuliikkeessä itsessään ja tavoitteidenasettelussa ja toimintatavoissa tänään ja tästä tulevaisuuteen.

Arvoisat Kuulijani!

Kotiseutuaatteen paikka: sen tyyssija, synty ja sijainti, ovat mielestäni ihmisen ”korvien välissä”, ihmisyksilön mielessä, sekä sielussa ja sydämessä!

Kotiseutuaatteen merkitys tänään on se sama, mikä se on muinaisuudesta hamaan tähän päivään ollut, nimittäin se, että se – yhdessä sukusiteiden ja ystävyyssuhteiden kanssa – pystyy antamaan ihmisyksilölle juuret: tietoisuuden siitä mistä olen kotoisin, jos ylipäätänsä olen yksilönä mistään kotoisin.

Kotiseutuaatteen merkitys tulevaisuudessa tulee korostuneesti olemaan se, että sen on pystyttävä antamaan ihmisyksilölle entistä syvemmät juuret ja entistäkin vahvempi runko, henkinen selkäranka, sekä näiden lisäksi henkiset siivet: avarakatseisuutta ja laajempia näköaloja, rohkeutta ja tervettä itseluottamusta, joustavuutta ja sopeutumiskykyä, tulevaisuudenuskoa ja visioita eväiksi selviytymiseen uudessa, erilaisessa tulevaisuuden maailmassa!

Tulevaisuudessakin yksilö ja hänen lähimmät sosiaaliset piensidosryhmänsä: perhe, ystävyyssuhteet, työyhteisö ja asuinyhteisö tarvitsevat lujat ja vankat haaveiden, toiveiden ja unelmien henkiset siivet, joilla pystyä lentämään luottavaisesti ja turvallisesti tulevaisuuden kiehtovaan maailmaan!

Kesämökillä Kuohatissa (Nurmeksen kaupunkia), 28. heinäkuuta 1997
Pentti Moilanen

Lähdeviitteet:
(1) Turun Sanomat / HS Muut lehdet-palsta 12.7.97.
(2) Savon Sanomat / HS-ditto-.

Kokouskuulumisia Kuopiosta

Sirpa Ollikainen

Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liiton kevätkokous vietettiin maaliskuussa Kuopiossa Pohjois-Savon liiton Maakuntasalissa. Liitossa on 30 jäsenyhdistystä.

Kokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat. Sääntömuutostoimikunta, **Raimo Jalkanen, Jyrki Haapala, Seppo Kononen** ja **Sirpa Ollikainen,** oli valmistellut sääntömuutosehdotuksen, jonka hallitus oli käsitellyt. Siitä käytiin vilkasta keskustelua, ja toimikunta päivittää ehdotuksen saatujen kommentttien pohjalta. Uusi yleiskeskustelu tullaan käymään syyskokouksessa.

Pohjois-Savon kotiseutuyhdistysten liitto palkitsi Vuoden 2015 Kotiseututeon ja lisäksi kaksi tunnustuspalkintoa. Vuoden 2015 Kotiseutukirja palkittiin ja lisäksi kolme tunnustuspalkintoa. Palkitut ryhmäkuvassa, vasemmalta lähtien Kotiseututeoista palkitut ja sitten Kotiseutukirjoista palkitut. (Kuva: Seppo Kononen.)

Alussa julkistettiin ja palkittiin Vuoden 2015 Kotiseututeko. Palkinnon sai Muuruveden kotiseutuyhdistys kylätalon kunnostamisesta, jonka kunnan asukkaat olivat tehneet talkoilla. Tunnustuspalkinto myönnettiin Lapinlahti-seuralle taiteilija **Pekka Halosen** elämän ja taiteen kuvallisen esitteen valmistamisesta opetuksessa käytettäväksi. Toisen Tunnustuspalkinnon sai Kuopion historiallisen yhdistyksen Pikku-Pietarin parihuoneet -näyttely ja opaskirja.

Kotiseutukirjan valinta oli haastava tehtävä, sillä kirjoja oli 16, ja ne olivat kovin erilaisia. Vuoden 2015 Kotiseutukirjaksi nimitettiin Rautalammin historiallisen yhdistyksen esittämä teos Konneveden kunniaksi – kertomus kansallisveden suurjärvestä. Teosta olivat esittäneet myös Rautalammin kulttuuriseura, Sisä-Savon perinneyhdistys ja Törmälän ystävät ry. Teos tullaan lähettämään Suomen Kotiseutuliittoon, joka valitsee Vuoden 2015 Kotiseututietokirjan. Tunnustuspalkinnon sai Maaninka-seuran julkaisema Maaningan pitäjäkirja – Myö Muaningan helemassa huppaellaan. Toisen tunnustuspalkinnon sai Savonkielen seuran toimittama Mies menee, laulu jää – valikoima **Unto Eskelisen** runoista vuosilta 1939–2013. Kolmas Tunnustuspalkinto myönnettiin Maaninka-seuran esityksestä **Kauko Tuovisen** laatima sukutarina Tuovisten 100 vuotta Heinäsaaressa.

Seminaariosuudessa maakuntahallituksen puheenjohtaja, kansanedustaja **Seppo Kääriäinen** kertoi suunnitteilla olevasta maakuntahallinnosta, yhteistyöstä Pohjois-Karjalan kanssa, Suomi 100 vuotta teemasta Yhdessä ja kotiseututyön merkityksestä.

Toisessa osiossa Kotiseutukasvatushankkeen tämän hetkisestä tilanteesta kertoi projektivetäjä **Anu Alapartanen.** Pilottikohteen Riistavesi-seuran **Asko Tapaninen** esitteli kerättyjen ja työstettyjen aineistojen hyödyntämistä kouluopetuksessa.

Vinkki kokouksen annista: Valitse koriin muutama vanha, tuntemattomaksi ajattelemasi esine huivin alle. Ota yksi ja näytä läsnäolijoille. Kysele, mistä se on valmistettu, miten, mitä he sillä tekisivät, mihin käyttäisivät, minkä nimen antaisivat. Pidä huoli, että jokainen saa arvata. Jos joku tiesi, niin anna hänen kertoa tietonsa. Ellei, niin kerro Sinä. Jatka näin haluamasi ajan.

Puolivuosisatainen historiikki valottaa kotiseututyötä Varkaudessa

"Kotiseututyötä puoli vuosisataa" -historiikkia lähdeaineistona käyttäen: Vesa Moilanen

Varkaus-seura ry:n täyttäessä 50 vuotta, kirjankansien sisään oli tallennettu siihen asti kuljettu matka. Julkaistu kirja, nimeltään "Kotiseututyötä puoli vuosisataa", antoi katsauksen vuosilta 1956–2006. Kirjan historiikkitoimikuntaan olivat kuuluneet **Ari Kankkunen** (puheenjohtaja) ja muina jäseninä **Antti Aho, Jarmo Ikonen, Maija Mannerkorpi, Kyösti Koponen, Leena Koponen, Sirpa Ollikainen** ja **Raimo Sikanen.**

Yli 100-sivuisen kirjan esipuheessa seuran pitkäaikainen puheenjohtaja **Kyösti Koponen** sanoo seuran elävän juhlapäiväänsä elinvoimaisena. Esipuheessa Koponen toteaa seuraavaa:

"Varkaus eli 1950-luvulla, käytyjen sotien jälkeen, uutta aikaa jatkuvassa taloudellisessa nousussa. Kauppala oli nopeassa rakentamisen ja kaikenpuolisen kehityksen vauhdissa. Uusia tarpeita varten yhdistyksiä perustettiin lukuisasti. Varkaus on aina tunnettu runsaslukuisten yhdistysten paikkakuntana.

Varkautelaisissa oli myös herännyt ajatus kotiseutuyhdistyksen tarpeellisuudesta. Kuinka saataisiin varkautelaiset yhteisesti hyödyttävälle asialle? Asukkaille lähetettiin kirje ja kutsu keskustelemaan kotiseutuyhdistyksen perustamisesta. Kutsu tehosi. Yleisöä kokoontui runsaslukuisesti pohtimaan yhdistyksen tarkoitusta ja tarpeellisuutta sekä toimintamuotoja. Perustettavana olevan yhdistyksen sääntöehdotuksiin syvennyttiin perusteellisesti.

Kotiseutuyhdistyksen toimintasisältö oli merkittävästi erilainen verrattuna sitä muihin yhdistyksiin. Kysymyksessä oli yhteenliittymänä yhteinen hyvä, siksi varkautelaiset tunsivat perustamisen tarpeellisuuden ajankohtaiseksi. Varkauteen tarvittiin kaikkia kansalaisia yhdistävä side. Seuran perustamiskokouksessa käytettiin yksinomaan lämminhenkisiä puheenvuoroja.

Perustavassa kokouksessa eräiltä mukana olleilta olen kuullut, että yhdistävin side oli perustavan kokouksen sääntöjen toimintamuodoissa esitetty sanonta: "Toiminnassaan seura pysyttelee täysin kaikkien poliittisten pyrkimysten ja suuntautumain ulkopuolella". Ko. kohta on entisissä säännöissä. Viisaasti sanottu ja Varkauden silloisiin oloihin kokoavasti. Varkaus-seura r.y. perustettiin 10.5.1956."

Itsenäisyyspäiväjuhla

"Itsenäisyyspäiväjuhlan järjestäminen oli Varkaus-seuran perustamisen lähtökohta. Kauppalanjohtaja **Eino Salmi** oli kutsunut luokseen ekonomi **Kyösti J. Pulliaisen.** Asiana hänellä oli ollut Itsenäisyyspäiväjuhlan järjestäminen. Tämän jälkeen ensimmäinen Varkaus-seuran ohjelmallinen Itsenäisyyspäivän juhla oli kauppalan virastotalossa 6.12.1959. Annettu asiaa koskeva lupapäätös oli varsin tarkka:

"Kunnioittavasti ilmoitamme, että kauppalan hallitus päätti luovuttaa virastotalon juhlasalin seuralle Itsenäisyyspäivän juhlatilaisuuden järjestämistä varten. Luovutuksesta ei peritä korvausta. Luovutuksen ehtona on se, ettei seura järjestä juhlatilaisuutta yhdessä minkään toisen tai toisten järjestöjen kanssa, vaan yksinomaan Varkaus-seura r.y:n nimissä".

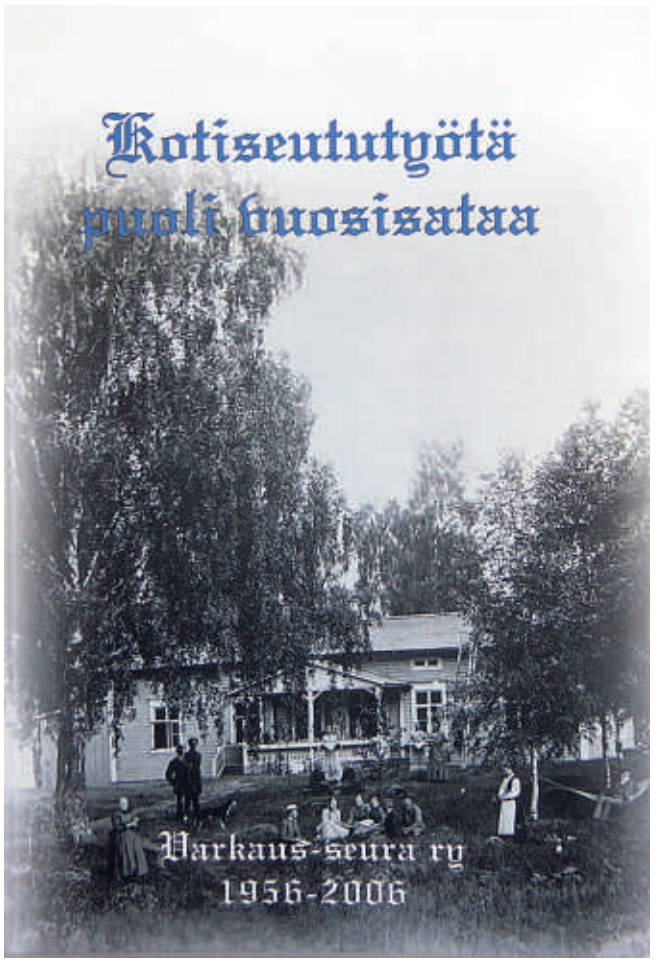
Allekirjoittajina olivat kauppalanjohtaja Eino Salmi ja kauppalansihteeri **Onni Hyvärinen.**

Kauppalanjohtaja, myöhemmin kaupunginjohtaja Eino Salmelle oli aina tärkeää se, että ohjelmallisen Itsenäisyyspäiväjuhlan järjestää Varkaus-seura r.y, jolle tämä oli Salmen mukaan vuosittainen velvoite. Kaupungilta saatiin myös avustusta juhlien järjestämiseen.

Tämä Varkauden kauppalanhallituksen päätös oli tuolloin olevissa oloissa merkittävä luottamuksenosoitus ja lähtökohta seuran toiminnalle. Se oli kehotus ruveta järjestämään Itsenäisyyspäivän juhla ja koota kansalaiset yhteen juhlimaan itsenäisyyttämme. Tämä päätös on saanut varkautelaisten kunnioituksen. Siniristilippu liehuu Suomen itsenäisyydelle!".

Varkaus-seuran perustajajäseninä olivat seuraavat henkilöt: **Impi Auvinen, Eemil Avikainen, Eino Avelin, Yrjö Haapanen, Armas Haijola, Liisa Haijola, Agnes Halonen, Paula-I. Halonen, Pirkko-A. Halonen, Ulla-M. Halonen, Viljo Halonen, Laina Heikkinen, Väinö Heiskanen, Jalmari Jalaste, J. Jalkanen, M. Juhlin-Dannfelt, Pauli Jänis, Otto Karvonen, Valo Kilpiö, Liisa Kilpeläinen, Meri Kiviniemi, Otso Koistinen, Kauko K. Kokki, Airi Koponen, Eemeli Koponen, Mauno Koskinen, Uuno Kutvonen, Vihtori Liukkonen, Lauri Mikkola, V. V. Mikkola, Ulla Nieminen, Alma Nikkilä, Harald Nordström, Lydia Nordström, Lauri Oinas, Arja Pulliainen, Anna-T. Pulliainen, Juhani Pulliainen,** Kyösti Pulliainen, **V. E. Pulliainen, Linda Rautiainen, N. Rovamo, Helena Saario, Matti Saastamoinen, Eino Salminen, Eino Sarkeala, Yrjänä Savolainen, V. O. Silaste, Varma Silaste, Carita Ström, Lars Ström, Aili Suomalainen, Toivo Suomalainen, Kyösti Taanila, Sointu Tainus-Ilvas, Einari Totro, Pentti Totro, Anni-Mari Valaja, Bertta Väisänen, Rauna Väisänen, Eeva Vänttinen** ja **Pentti Vänttinen.**

Puolivuosisataisen toimintansa aikana seuran puheenjohtajina toivat Eino Salminen (1956–1957), Väinö Heiskanen (1958–1966), Kyösti Pulliainen (1967–1968), Yrjänä Savolainen (1969–1977), Kyösti Koponen (1978–2002) ja vuodesta 2003 alkaen Raimo Sikanen.

"Kotiseututyötä puoli vuosisataa" kirjan kansikuvassa Joroisten piirilääkärin ja Varkauden Tehtaiden lääkärin Sannfrid Hällströmin asuintalo Varkaudessa 1800-luvun loppupuolella eli nykyinen Varkauden Kotiseutukeskus. (Kuva: Hällströmien Sukuyhdistys ry.)

Aktiiviset vuosikymmenet

"Kotiseututyötä puoli vuosisataa"-kirja sisältää kirjan julkaisuajankohtajana Varkauden kaupunginjohtajana toimineen Matti Reijosen mietteitä Kotiseutukeskuksen tiimoilta, perustajajäsen Kyösti J. Pulliaisen haastattelun, perustamiskokouksessa laaditut säännöt ja seuran uudistetut säännöt, seuran 10-vuotispäivän merkeissä laaditun historiikin, katsauksen seuran toimintaan vuosina 1956–1994 ja katsauksen seuran toimintaan vuosina 1995–2006.

Kirjassa kerrotaan seuran järjestämistä Varkaus-päivistä 1960- ja 1970-luvuilla, Sota-ajan puhdetyöt-näyttelystä, Kirvesmies-seminaarista, Kotiseutukeskuksen avajaisista, Perinnehuoneesta, Kotiseutukeskuksen rakennushistoriasta, Kotiseutukeskuksen ravintolatoiminnan vaiheista, luonto-, kotiseutu- ja kulttuuriretkistä sekä Valtakunnallisista Kotiseutupäivistä Varkaudessa vuonna 1997.

Esille kirjassa tulee myös seuran järjestämä aktiivinen konserttitoiminta, vuoteen 1918 liittyvä seminaari vuonna 1998, Hällström-suvun toiminta Savossa, "Tuhatvuotinen Savo"-tapahtuma ja "Savolaenen päevä" vuonna 2000 sekä Hällströmin puisto – ja paljon muuta – seuran toiminta on ollut varsin aktiivista – muun muassa Varkaus-seura r.y:n lausujien ja talkootoiminnan osalta.

Varkauden Kotiseutukeskuksen vihkiäisjuhlaa seura pääsi viettämään monien vaiheiden jälkeen 27.11.1993. Historiikkikirjan "Kohti seuraavia vuosikymmeniä"-kirjoituksessaan puheenjohtaja Raimo Sikanen toteaa, että Kotiseutukeskuksen omistajana Varkaus-seuran on pidettävä nyt ja tulevaisuudessa huolta kiinteistöstä, sen kunnosta ja kunnostamisesta. Hän myös sanoo, että Varkaus-seura on avoin seura kaikille kansalaisille ja jäsenistö on se voimavara, jolla tulevat toiminnot hoidetaan, perinteitä kuitenkaan unohtamatta.

"Näin juhlavuotenakin on katsottava myös tulevaisuuteen. Koska en ole ennustaja, on asiaa tarkasteltava varovasti tulevaisuuden visiona. Yhdistystoiminnassa tulee varmasti tapahtumaan huomattavia muutoksia sukupolvenvaihdosten myötä. Lähivuosina ns. suuret ikäluokat jäävät eläkkeelle. Silloin tarvitaan mielekästä vapaa-ajan toimintaa sitä kaipaaville työelämän jättäneille ihmisille. Heidän kokemuksensa ja tarmokkuutensa tulevat olemaan voimavara monissa erilaisissa yhdistyksissä. Mahdolliset kuntauudistukset muuttavat myös yhdistysten toimintoja. Kotiseutu-, kylä- ja asukasyhdistysten tulee mielestäni viimeistään nyt kehittää ja tiivistää toimintojaan ja yhdistää voimavaransa niin Varkaudessa kuin ympäristökuntienkin yhdistysten kanssa. Kun kunnissa suunnitellaan muutoksia, niin yhdistysten edustajien tulee olla mukana jo asioiden valmisteluvaiheessa. Valtakunnallisissa visioissahan on ajatus, että vastuuta vapaa-ajan toiminnoista ollaan siirtämässä ihmisille itselleen, siis käyttäjille, sekä yhdistyksille. Lisäämällä yhdistysten kesken yhteistyötä saadaan mielestäni yhdistysten jäsenistöille monipuolisempaa toimintaa ja yhdistyksille myös taloudellisia säästöjä."

Raimo Sikanen mainitsee, että seuran toiminnan vireyteen vaikuttaa yhteiskunnan yleinen toimintojen suuntautuminen.

"Jokaisella ikäryhmällä on omat kiinnostuksen kohteet. Varkaus-seuran, joka on kaikkien varkautelaisten yhdistys, pitäisi pystyä tarjoamaan kaikille kiinnostavia ja monimuotoisia toimintoja. Siinä on eräs haaste seuran tulevaisuuden toimintoja visioidessa."

Ravintola TYYSKÄNHOVI
Wredenkatu 4
puh. 040 717 8491

Avainasioissa apu löytyy täyden palvelun lukkoliikkeestä
LUKKO-SUTELA
Häyrisentie 2, 76100 Pieksämäki.
Puh. 015-228 990
www.lukko-sutela.fi